

מזת יקזת הכר שזה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגה"צ רבי מנחם ברוך יאזעע שליט"א בעל 'מתיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

קר - על מה ולמה?!

עֲשֵׂת הַדְּבָרוֹת שֶׁנִּכְתְּבוּ בַּפְּרָשְׁתָנוּ פּוֹתְחוֹת בְּ"אֲנֹכִי ה' אֱלֹקֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם", דְּבַר רֵאשׁוֹן נִצְטוּיֵנו לְזַכֵּר אֶת הַחֹסֵד הָעָצוּם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ הַבּוֹרָא שְׁגָאֵלְנוּ וְגָאֵל אֶת אַבּוֹתֵינוּ, כִּי יִסּוֹד כָּל הַתּוֹרָה זֶה הַפֶּרֶת הַטּוֹב.

הָאָדָם נָטָה לְבַא בְּטְרוּנְיָה עַל דְּבָרִים שֶׁלֹּא הוֹלְכִים כְּרָצוֹנוֹ וְכָל הַיּוֹם הוּא שְׂקוּעַ רַק בְּמָה שְׂאִין לוֹ. וְלִפְיָכָּה נִצְטוּיֵנו מִצְּוֹת רְבוֹת זְכַר לִיצִיאַת מִצְרַיִם וְזָכַר לְמַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית, לְלַמְּדֵנוּ שֶׁנִּתְבַּוְּנָה בְּכָל הַטּוֹב הַמְרֻבָּה שֶׁה' מְרַעִיף עֲלֵינוּ וְעַל יְדֵי כֵּךְ נִהְיָה בְּשִׂמְחָה, בְּהַכְנֵעָה וּבְבוֹשָׁה הַנּוֹבְעַת מֵרַב טוֹב.

וְנִבְיָא כָּאֵן סְפוּר נִפְלָא בְּעִנְיָן זֶה:

מֵאֲז שְׂאֵנִי זוֹכֵר אֶת עֲצָמֵי הַיִּיתִי יְלָד שֶׁל חַיָּא אֶהְבֵּתִי אֶת הַיָּמִים הָאֲרָכִים וְהַחֲמִים וְנִהְיִיתִי לְרוּץ וּלְשַׁחַק בַּחוּץ. גַּם כְּשֶׁגִּדְלַתִּי חֲפִיתִי כָּל הַחֲרָף לִימֵי הַקִּיץ שֶׁיָּבֹאוּ, וְכֵן בְּסוּף הַקִּיץ כְּאֲשֶׁר הַיָּמִים הַתְּחִילוּ לְהִתְקַצֵּר אוֹ כְּשֶׁהַחֲרָף הַתְּחִיל לָתֵת אֶת אוֹתוֹתָיו הַיִּיתִי מִצְטַעֵר עַל כֵּךְ שֶׁבְּעוֹד זְמַן מוּעֵט יִסְתַּיִם הַקִּיץ וְיָבֹאוּ הַחֲרָף שְׂאוֹתוֹ לֹא חֲבַבְתִּי בְּמִיחָה. בִּימֵי הַחֲרָף כְּשֶׁהָיָה בַּחוּץ קָר וְסִגְרִירִי לֹא הָיָה לִי הַרְבֵּה חֶשֶׁק לָקוּם מִהַמְּטָה וְהַיִּיתִי צָרִיד לְהַכְרִיחַ אֶת עֲצָמֵי לָקוּם, גַּם מִצַּב הַרוּחַ שְׁלִי בְּאוֹתָם יָמִים לֹא הָיָה מְרוּמָם וְחֲפִיתִי שְׂמֻזָּה הָאֲוִיר הַחֲרָפִי יַחֲלֶף כְּבֵה הָיָה לִי מְאֹד קִשָּׁה עִם כָּל הַמְּשֻׁגָּה הַזֶּה שֶׁנִּקְרָא חֲרָף וְלֹא הִבְנַתִּי מִדּוּעַ צָרִיד כָּל כֵּךְ הַרְבֵּה יָמִים

<< הַמְשַׁךְ בַּעֲמֹד ד'

לקח מהפרשה

הדרך לקבלת התורה...

דְּחַקָּה רַחַל אֶשְׁתּוֹ וְנִכְנָסָה אֵלָיו וְכִשְׁבָּאוּ תַלְמִידָיו לְדַחוּתָהּ אָמַר לָהֶם: "הִנִּיחוּ לָהּ, שְׁלִי וְשְׁלַכְּם שְׁלָהּ הוּא" - כָּל מָה שֶׁזְּכִיתִי לִהְיוֹת רַבִּי עֵקִיבָא זֶה בְּזִכּוֹת שֶׁהַעֲרַכְתִּי אֶתְהָ וְשִׁמְעֵתִי בְּקוֹלָהּ.

נִמְצָאנוּ לְמַדִּים שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לְמַתַּן תּוֹרָה לְפָנָי שֶׁיֵּשׁ הַעֲרָכָה וְכַבּוּד גָּדוֹל לְבָנֵי הַבַּיִת וְלְפָנָי שְׂשֻׁמִּים דָּגֵשׁ עַל הַדְּבָרִים

הַקִּטְנִים וְהַשְּׂגָרִיתִים שֶׁהֵם יִסּוֹד הַכָּל, וְכֵן אָנוּ רוֹאִים גַּם בְּזְמַן שֶׁכָּלֵל יִשְׂרָאֵל הִגִּיעוּ לְהַר סִינַי שֶׁהַתּוֹרָה

מְדַגִּישָׁה שֶׁכָּלֵל יִשְׂרָאֵל הָיוּ כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד, הָיוּ שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה לְפָנָי שֶׁהָאָדָם בְּאַהֲבָה וּבְאַחֻוּהַ בְּשִׁלוּם וּבְרַעוּת עִם הַסּוֹבְבִים אֹתוֹ.

עִנְיָן זֶה אָנוּ רוֹאִים גַּם בְּמָה שֶׁחַז"ל אוֹמְרִים (שַׁבַּת פּוּ): שְׂמֻשָׁה רַבְּנוּ לֹא דָבַר עִם כָּלֵל יִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם שֶׁחֲנֹן בְּהָר סִינַי מִחֲמַת שֶׁהָיוּ טְרוּדִים מִהַדְרָה, כִּי לְפָנָי שְׂאָדָם מְרוּמָם אֶת הַזּוֹלַת בְּרוּחָנִיּוֹת עָלָיו לְהַתְבַּוְּנָה שֶׁהוּא לֹא גֵרָם צַעַר וְחִלְשׁוֹת הַדַּעַת. וְאִף הַקַּב"ה אָמַר לְכָלֵל יִשְׂרָאֵל לְפָנָי שֶׁנָּתַן לָהֶם אֶת הַתּוֹרָה דְּבָרֵי רְצוּי וְחֻבָּה "וְהִיָּיתֶם לִי סֻגְלָה מְכֹל <<

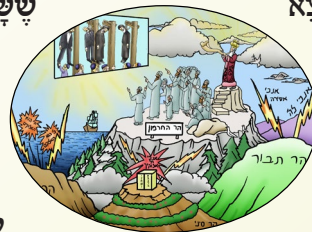
פְּרָשְׁתָנוּ פְּרִשְׁתַּת מַתַּן תּוֹרָה פּוֹתְחַת בְּבִיאָתוֹ שֶׁל יְתְרוֹ וְאִף נִקְרָאת עַל שְׁמוֹ, לְלַמְּדֵנוּ שֶׁלְפָנָי מַתַּן תּוֹרָה עָלֵינוּ לְהַתְבַּוְּנָה בְּסֹדֵר הַדְּבָרִים שְׂבִין מִשָּׁה רַבְּנוּ לִיתְרוֹ:

"וַיֹּאמֶר אֶל מֹשֶׁה אֲנִי חַתָּנְךָ יְתְרוֹ בָּא אֵלָיךָ וְאֶשְׁתָּךְ וְשָׁנִי בְּנִיָּה עִמָּךְ", וְדַרְשׁוּ חַז"ל: 'אִם אֵין אֶתְהָ יוֹצֵא בְּגִינִי צָא בְּגִין אֶשְׁתְּךָ, וְאִם אֵין אֶתְהָ יוֹצֵא בְּגִין אֶשְׁתְּךָ צָא

בְּגִין שָׁנִי בְּנִיָּה'; יְתְרוֹ אוֹמֵר לְמֹשֶׁה רַבְּנוּ, הַכְּרַתִּי אוֹתְךָ שָׁנִים רְבוֹת לְפָנָי שְׁנֵהִייתִי הַמְּנַהֵיג שֶׁל יִשְׂרָאֵל

וְאֲנִי רוּצָה לְבּוֹא לְסַפֵּר אֵיךְ זְכִיתִּי לִהְיוֹת מִשָּׁה רַבְּנוּ, עַל יְדֵי כָּל הַחֹסֵד וְהַנְּאֻמָּנוֹת שֶׁהָיָה לָךְ כְּלָפֵי וְכְלָפֵי אֶשְׁתְּךָ וּבְנִיָּה וְעַם הַצֹּאן. וְזֶה שְׂאָמַר יְתְרוֹ צָא בְּגִין אֶשְׁתְּךָ - שֶׁכָּלֵל יִשְׂרָאֵל יָרְאוּ כְּמָה אֶתְהָ מַעֲרִיבֵךְ אֶת אֶשְׁתְּךָ; וּבְגִין בְּנִיָּה - כְּמָה אֶתְהָ מְשֻׁקִיעַ בְּבָנֶיךָ.

וּמִשָּׁה רַבְּנוּ יֵצֵא לְקִרְאָת יְתְרוֹ וְכָל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל יֵצֵאוּ עִמוֹ, וְהָיָה בְּזֶה לְמוֹד מוּחָשִׁי בְּהַנְּהָגָה שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ - הַנְּהָגָה שֶׁל הַכְּרַת הַטּוֹב וְשֶׁל נְאֻמָּנוֹת וּמִסִּירוֹת לְחִמּוֹ וּבַעֲקָר לְבָנֵי בֵיתוֹ, כְּעִנְיָן שְׂאָמְרוּ חַז"ל שֶׁכְּאֲשֶׁר רַבִּי עֵקִיבָא הִגִּיעַ עִם כָּל הַתַּלְמִידִים

העמים" - אתם האוצר החביב שלי.

וכן בעשרת הדברות אנו רואים שה' מצוה את כלל ישראל על הכרת הטוב: "אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים" - תזכר את כל הטוב שאני גאל ומציל אותך - וכן ה' צוה על הכרת הטוב להורים, וכן צוה על לא תרצח ולא תגנב; ללמדנו שיסוד כל התורה כלה וכל היהדות הנו נאמנות, ולא רק בדברים שנראים גדולים אלא בחיי היומיום - לראות את חסדי ה' עלינו, להשקיע בבני ביתנו בכבוד והערכה ולא לצער את הבריות, אלא אדרבה להחיות ולשמח את הבריות.

חז"ל אומרים שכאשר נשמת האדם עולה למרום שואלים אותו "נשאת ונתת באמונה?" ועלינו לדעת שזה לא רק במי שיש לו חנות ובמי שעושה עסקים, אלא כל אחד ואחד בתחום שלו שהוא עסוק עם בני אדם ובעקר עם בני ביתו - בוחנים אותו איך הוא נהג לגביהם, האם הלך לפי הדין והקפיד על כל דבר, או שנהג לפנים משורת הדין ונתן הרגשה טובה בבית. כאשר אדם גאותו וחושב שהכל מגיע לו הוא דרך על כלם והוא אפלו לא מבחין בכה, מאידך כאשר אדם שפל וכנוע הוא מחפש כיצד לעזר לאחרים ולרומם אותם.

לכל אחד ואחד יש מעלות וקנינים שאין לאחרים, ואדם שחשב שהכל מגיע לו והוא צריך להיות הכי מצליח ורק הוא יודע הכל - אינו מסגל לראות שיש לאחרים ולו אין, ומיד הוא מחפש חסרונות אצל אחרים וכך הוא מרגיש שהם לא שווים מאומה ובד בבד בתוך לבו הוא אכול קנאה - וזו היתה דרכו של המן שלמרות שהיה לו כל טוב הוא חפש מה יש למרדכי יותר ממנו וזה אכל אתו מקנאה ושום דבר לא היה שווה בעיניו, כמו שאמר "וכל זה איננו שווה לי".

להבדיל אלף אלפי הבדלות מרדכי הצדיק חפש תמיד איך להטיב עם הבריות, ובעקר דאג לאשתו - אסתר המלכה - כמו שנאמר "ובכל יום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר ומה יעשה בה". אדם שהוא שפל חשב על אחרים כיצד לעזר ולסייע תמיד, וכלם חפצים להיות בקרבתו, וגם אם הוא רואה אנשים מצלחים ממנו זה לא מחליש את דעתו כי הוא מכיר במעלותיו וחסרונותיו ואינו מחפש לעצמו את כל הכבוד והתהלה.

ולפיכך אנו פותחים את הבקשות בתפלת שמנה עשרה על הדעת, לפני שאנו מבקשים על תורה בברכת 'השיבנו אבינו לתורתך' אנו מבקשים שיהיה לנו חכמה שיש בה דעת כמאמר חז"ל: "כל תלמיד חכם שאין בו דעת נבלה טובה הימנו" - תלמיד חכם צריך להוציא מהלמוד דעת של קרבת ה' ודעת של שלום עם בני אדם ובעקר בבית.

כמו שבאר הגר"א על הפסוק "יערף כמטר לקחי", שהתורה נמשלה למטר שמצמיח את מה שזרעו באדמה, כאשר אדם זורע עונה והכנעה למודו יביא לו מדות טובות.

וככל שאדם מתבונן בגדלת ה' כמה טוב וחסד הוא משפיע עלינו, זה מביא לנו עוד שפלות ועוד עונה. וכאשר אדם בעונה, הוא מעריך את כל הטוב שהוא מקבל מה' ומשלוהיו הרבים ובפרט מבני ביתו.

ואת זה משה מלמדנו, תורת! אל תשמר טינה, כי בסך הכל אתה מקבל המון טוב. הן אמת שיתרו צער את כל ישראל בכלל ואת משה בפרט, ברם משה התבונן שיתרו הביא לו את אשתו צפורה, והוא העריך זאת מאוד.

זה למוד עצום שבבילנו, גם כאשר יש לנו לפעמים קצת צער מחבר מסים, או משכן כל שהוא, או מאחד מבני הבית. ברם, עלינו להתבונן בכל הטוב שקבלנו ושגנו מקבלים כל הזמן, וממילא הקשי יתגמד.

חז"ל אומרים (סנהדרין כב:) אין אשה מתה אלא לאיש, ואין איש מת אלא לאשתו. לפעמים רק אחרי מאה ועשרים, אדם מעריך את כל הטוב שהיה לו מבן זוגו, שכל הכח שלו היה על ידו. מדוע נחכה עד לאחר מאה ועשרים, בכדי להעריך את כל הטוב, ולא נעריך ונהנה מכך בחיינו?!

כאשר אנו נגשים ללמד, עלינו לבקש מהקב"ה שנוזכר להוציא מלמודינו מדות טובות, ולומר: רבוננו של עולם, אני מודה לך על שבחרת בנו מכל העמים, ואתה מזכה אותי לעסק בתורתך הקדושה. אגא, זכני לראות בלמוד את כל הטוב והחסד שאתה עושה עמי, ולהיות בעונה והכנעה ולהפיר לך טובה, וכן לכל השלוחים הטובים שלך שמקיפים אותי ונותנים לי כל כף הרבה טוב.

וזה שמלמדנו שלמה חכמינו: "אם תבקשנה כפסך וכמטמונים תחפשנה" - שנעמול ונחפש בתורה את המעשים הנפלאים - שמוטמנים בתורה - של שבעת הרועים, וכל הצדיקים שהיו בעונה ובהכנעה גמורה, וכל היום היתה מחשבתם על ה' ועל כל החסד שהוא עושה עמם, וכן הפירו טובה לבני ביתם ולסובבים אותם - "אז תבין יראת ה' ודעת אלקים תמצא" - התורה תביא אותך להדבק בה'.

המורם מכל האמור: התורה נתנה בפרשת יתרו, ללמדנו שבכדי לקבל את התורה, עלינו לבוא בהכנעה מתוך ידיעה שלא מגיע לנו כלום, ועל ידי כן נכיר בכל הטוב שיש לנו ובטוב שיש לזולתנו, ונשמח בכה. ואת כל זה אנו מקבלים מהצדיקים לדורותיהם שהם וכל מעשיהם זה התורה בעצמה, תורת חסד ומדות טובות, ה' יזכנו.

ג. הקב"ה צוה את משה רבנו להגביל את העם במעמד הר סיני, ולהזהירם כמה פעמים שלא יעלו בהה כי בכדי לקבל את התורה צריך להיות למטה - בענוה ובשפלות, ולא לחטוף את התורה מלמעלה, אלא להיות כמים שהולכים למקום נמוך ושם לקבל את התורה.

ד. התורה מצוה בסוף פרשתנו שלא להניף ברזל על המזבח, המזבח מסמל לשלום בין איש לאשה - לחסד - כמאמר חז"ל (גיטין ז'): כל המגרש אשתו ראשונה אפילו מזבח מוריד עליו דמעות, וכן מובא במדרש תנחומא (וישלה): "בזמן שהאשה צנועה - מכפרת על ביתה כשם שהמזבח מכפר - שנאמר אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך, ואין ירכתי אלא מזבח שנאמר ושחט אותו על ירך המזבח". והסכין מסמל לדין, ללמדנו שצריך לנהג בבית לפנים משורת הדין וכך נזכה לכל טוב.

ה. בימי השוכבים נהגו להרבות באמירת תהלים כי תהלים מביא לתשובה, כידוע מתלמידי הבעש"ט, ובפרט בימים אלו שכלל ישראל שרויים בצער ה' מעורר אתנו שנישוב אליו יתברך מרב רצונו לגאל אתנו. וכאשר מתבוננים בתפלותיו הנפלאות של דוד מלכנו אנו למדים על מה לבקש וכיצד להודות ולהדבק בבורא, ועל ידי כך אנחנו מבקשים גם בקשות פרטיות בשפה שלנו כראוי; וכמו שאנו אומרים ב'ברוך שאמר' 'ובשירי דוד עבדך נהללך ה' אלקנו בשכחות ובזמירות...' הינה, שעל ידי שאנו רואים את שיריו של דוד מלכנו אנו לומדים איך להלל ולשבח את הבורא בשפה שלנו.

א. חז"ל מספרים (ירושלמי ריש ברכות) על רבי חי'א רבא ורבי שמעון בן חלפתא שהיו מהלכין בבקעת ארבל וראו כיצד השמש זורחת אמר רבי חי'א 'כך היא גאלתן של ישראל בתחלה קמעא קמעא מה שהיא הולכת היא הולכת ורבה, כמו שנאמר כי אשב בחשך ה' אור לי' - שנאמר מהגלות שנדמת לחשך כמו שהאור בוקע ועולה. ממשיך הירושלמי ואומר שגם בזמן מרדכי ואסתר 'בתחלה ומרדכי ישב בשער המלך ואחר כך ויקח את הלבוש ואת הסוס ואחר כך ליהודים היתה אורה ושמחה', חז"ל מלמדים אתנו שהדרך לגאולה היא לאט לאט.

וכן בימנו, שאחרי שמחת תורה היה זמן של התעוררות גדולה וכיום אנשים מרגישים יותר זמן של שגרה, אולם עלינו לדעת שה' מוליך אתנו בתהליך שתכליתו היא הגאולה השלמה במהרה בימינו, ועלינו להמשיך להתחזק ולהתרומם בקרבת ה' וכן להרבות בתפלה על כל כלל ישראל ועל ביאת המשיח בב"א.

ב. 'עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלקים' - מיד כאשר יתרו שמע את הנסים שהיו לעם ישראל הוא צעק 'ברוך ה' , וזה למוד עבודתו שנדבר מחסדי ה' שעמנו ונפרסם את שם ה' בכל מקום שאנו הולכים. וזה שאמרו חז"ל שהעולם עמד על הקדיש שאחרי הדרשה, שכאשר אנו ממליכים את ה' על כל הטוב שיש לנו - משפחה, בריאות, חברים, ואנחנו זוכים לעבד את ה' יתברך - אזי שם ה' מתעלה. ולפיכך אחרי שהיו מגיעים לקרבת ה' גדולה בלמוד היו מקדשים את ה' בקדיש שזה תכלית התורה, לקדש וליקר את שם ה'.

פנינים מצויירים

וכשנתבונן בדבר נשאל את עצמנו, מדוע שלא נתן מלה טובה ופרגון חם לזולתנו? וכי זה עולה לנו כסף? ועל פרוץ מה שקשה כל כך להקדים שלום ולפרגן זה לזה אחולים לבביים, זה מחמת שהיצר הרע יודע את גדל מעלת הדברים הללו ומשתדל בכל כחו לא לתת ליהודי לעשות זאת.

וכבר הפליגו חז"ל (תענית כב.) במעלת האנשים שמשמחים אנשים אחרים ועושים שלום בין איש לרעהו, שהם בני העולם הבא, וזה מחמת שהם דבקים בדרך הקב"ה שיושב כמה שעות בכל יום ומשמח את הבריות (ע"ז ד). וכן תקנו חז"ל לשאול בשלום השני בשם ה' (מכות כג), מפיון שכשאדם דורש בשלום חברו, אזי הקב"ה חפץ שגם שמו יקרא בתוך האנשים הללו.

"וישאלו איש לרעהו לשלום" - גדול השלום שהוא קודם לשבוח של הקב"ה, שכן מצינו שלא פתח משה ליתרו לא ביציאת מצרים ולא בעשרת הדברות, ולא בקריעת ים סוף, ולא במן ולא בשלח, אלא בשלום תחלה, שנאמר וישאלו איש לרעהו לשלום, ואחר כך ויספר משה לחתנו, מפני שהשלום מישב את הדעת לשמוע את כל אלו" (מכילתא דרשב"י).

התורה הקדושה מלמדת אותנו, להשתמש עם כח הפה בכדי לחזק ולעודד אנשים. וכבר ידועים ספורים רבים על אנשים שבגלל שהיתה חסרה להם תשובת לב מאנשים, חיו בצער עמוק, וכשהגיע אדם מסים ואחל להם שלום לבבי וחיכו, החיה את נשמתם ואת גופם.

של חרף וקר.

כשנפגשתי עם המשדכת שלי שוחחנו על הא ועל דא ותוך כדי השיחה הגענו לנושא של החרף והקניץ ואמרתי שאני איש של קניץ על כל המשתמע מזה, המשדכת נסתה להסביר שבכל זמן יש תועלת מרבה וה' קבע את העתים לטובת כל העולם כלו והיא דוקא כן נהנית יותר מהחרף, אך אני לא הבנתי למה ימי החרף באמת טובים וכיצד אפשר לחבב אתם.

ב"ה זכיתי להקים בית נאמן בישראל, עסקתי בתורה וגם היה לנו פרנסה ברוח. ברחמי ה' עלינו נולדו לנו ילדים והכל הלך למישרין, כשנולד לנו הבן השלישי הבחנו שיש לו גרודים בכל הגוף והוא מתיסר מאד עד כדי כך שמרב צער הוא מתקשה לישון. פנינו לגורמי רפואה שונים שאבחנו שיש לו אטופיק דרמטיטיס (פריחה מגרדת ועור יבש), נסינו משחות שונות שיקלו עליו, הלילות שלנו הפכו לימים ונסינו כל דרך אפשרית לפתור את הקשי.

עסקנים ויועצי רפואה המליצו לנו לנסע לשוויץ להרי האלפים היות שהאוויר הן והמיחד שיש שם בריא מאד לעור של בני האמת שזה לא קל בכלל לעזוב את הבית, את המשפחה ואת הקהלה, ולצאת לכמה חדשים בנכר אבל הבנו שלתועלת הענין אנו מכרחים לנסע.

יצרנו קשר עם ארגון חסד נפלא שמפעיל את המקום, ארזנו מזודות, נפרדנו מבני המשפחה ועלינו על מטוס בראש חודש ניסן, אמר לשבח המארגנים שדאגו לכל הדברים בכדי להנעים את שהותנו במקום ושהכל יהיה על הצד הטוב ביותר. נפגשנו עם עוד משפחות שבאו גם הם עם ילדיהם להתרפאות והרגשנו כמיו קהלה חמה ומיחדת, ב"ה, הילד הרגיש הרבה יותר טוב ואנו שמחנו לראות את מתפתח ושמח ולא מיסר.

לילה אחד ישבתי עם בני באויר הן וראיתי בחוש עד כמה האויר מטיב עמו, ובמקום לבכות כל הזמן מרב צער הוא שמח ומאשר. ואז חדרה למחי ההכרה שמה שעד עכשו חשבתי שאין בו תועלת - יש בו המון טוב - והוא הרפואה שה' הטביעה בטבע עבור בני ולמרות שברוך כלל אני מחכה לקניץ, שמחתי שבפעם הגעתי למקום שהחרף ממשיך בו.

נזכרתי במדרש המספר על דוד מלכנו ששאל את ה' למה ברא את המשגעים, העכבישים והצרעות, וה' הראה לו כמה תועלת יש בכל דבר בבריאה. כשחזרתי לארץ הקודש בעצומו של הקניץ וראיתי שהשפור הגדול שהיתה לבני ירדה קצת, התחלתי להעריך את החרף והאויר הן והקר שבו, פתאום מצאתי את עצמי מחכה לחרף שייטיב עם בני - מתוך הערכה לחסדים העצומים שה' טמן בימי החרף הסגריריים והקורירים.

אך בכה לא תם הספור, כידוע הילדים שיש להם את האטופיק דרמטיטיס סובלים מאלרגיות שונות ואסור להם לאכל מאכלים רבים שעלולים לסכן אתם, כגון ביצים חיות שמכוצות את כלי הדם עד כדי חסימת האויר לנשימה ולמצב של סכנת נפשות ממש, רח"ל, כמובן שהחזקנו תמיד בביתנו טפות וזריקות מיחדות עבור אלרגיה זו שאם בני חלילה יאכל מאכל שאסור לו, נוכל להציל אתו בזמן.

בליל שבת שעברה פרשת בשלח ארחנו את חמי וחמותי, ובסיום הסעודה המרוממת הגשנו לקנוח מאכל שנקרא 'סופלה' שעשוי מבצעים וקקאו, כאשר הבאנו לבני את הסופלה - שכנראה לא נאפה מספיק - הוא התנפח והשתעל מאד, הבאנו לו מיד את הטפות נגד אלרגיה והוא נרגע מעט אולם לאחר כרבע שעה הוא לקה שוב בהתקף, החזקתי את הילד וראיתי שהוא מתחיל להיות אדם ונשימתו הולכת ומתקצרת.

הבנתי שכל שניה עלולה להיות קריטית ורצתי מיד לכוון 'הצלה' בשכונתי שידעתי שיש לו את הזריקות המתאימות לכן, מרב לחץ אפלו לא עטפתי את בני ויצאתי מיד לגשם הסוער שירד בליל שבת. באמצע הדרך התבוננתי בבני וראיתי שהוא מרגיש הרבה יותר טוב, לא לקחתי סכונ והמשכתי לביתו של הכונן אולם איך שנכנסתי לביתו, שוב הילד התחיל להתנפח. בזמן שהכונן חפשו את המזרק יצאתי עם בני למרפסת וראיתי איך שוב הוא מרגיש הרבה יותר טוב, הבנתי שהאויר הקריר עשה לו טוב.

כשחזרתי הביתה הרביתי בשיר ושבח לבורא עולם על הקריעת ים סוף הפרטית שלי ושל בני - שנצל ממות - אחר כך שוחחתי עם חמי על התובנות שהשתנו אצלי והוא אמר לי בשמו של ר' אביגדור מילר זצוק"ל שהוא מבאר באריכות כמה חסד יש בימי החרף הקרים, שעל פי מחקרים האדמה אוגרת את כל האנרגיות שבתוכה ואחר כך היא מוציאה את כחה בפרות ובצמחים הנפלאים שצומחים וגדלים בקניץ. ולא עוד אלא שהגשם מביא כל כך הרבה בריאות וכן את כל השפע שיש לנו, וכן את הילדים שיש לנו, ועוד ועוד.

הבנתי שהקב"ה לא ברא שום דבר לחנם, ואדרבה, יש כל כך הרבה טוב וחסד בבריאה ואנחנו פשוט קטנים מלהשיג את כל הטוב, אך כשנתבונן מעט נראה שיש כל כך הרבה טוב. וכן למדתי להעריך את החסד העצום שאנו יכולים לאכל את כל סוגי המאכלים ואין לנו אלרגיה לדברים מסוימים. כאשר אני צריך לבדק על כל מוצר אם מתר לבן שלי לאכל אתו או לא אני מתפעל מהחסד העצום שאנו יכולים לאכל ולא מסתכנים בכל דבר מאכל שנכנס לפינו, אני ראה בחוש כיצד ה' עשה משפט בכל מאכל ומאכל אם נוכל לאכל אתו בלי שום חששות וכלי שום סכונים, דבר שעד שבני נולד בכלל לא חשבתי על כך.

המקרה הזה עם האלרגיה ארע לי בשבת שירה, ולא בכדי שהרי כבר אמרו חז"ל 'קשין מזונותיו של אדם בקריעת ים סוף' - שהחסד העצום שאפשר להכניס מזון לפינו הוא גדול יותר מקריעת ים סוף - כדברי הגמרא (פסחים קיח) שהחסד של "נתן לחם לכל בשר" גדול מ"גזר ים סוף לגזרים".

ה' יזכנו להתבונן ברב הטוב שהוא מטיב עמנו ולראות את הכל בעין טובה, ולא לחכות לקשיים שיזכירו לנו את כל הטוב שאנו מקפים בו. וכן בכלל, שנבין שזה שאנו זוכים לשבת בארץ הקודש ואנו שמורים מפל אויבי ישראל שעומדים עלינו לכלותנו ברחבי העולם, זה רק ברחמי ה' עלינו. ה' יעזר שלא יהיה עוד צער לשום יהודי וכל בני ישראל הנתונים בצרה בסכנה ובשביה ישונו לביתם בריאים ושלמים בגופם, רוחם ונשמתם, אמן.